

tage Loven, naar Forslaget under Nr. 19 ikke blev vedtaget; jeg har kun sagt, at jeg ansaa det for rigtigst og forsigtigst i den Henseende ikke at drive det videre end til den Regal, der er givet i Loven af 6te Juli 1869, men lade denne arbejde sig frem, saaledes som jeg tror flere Medlemmer ville vide, at den har arbejdet sig frem, og paa den Maade komme ind paa det Princip, som ogsaa jeg erkjender for rigtigst, og navnlig erkjender for at være rigtigst, naar Taleri skal være om en fuldstændig retfærdig Beskatning i Kommunerne. Dette skulde for mig være det væsentligste Moment til at tilraade det høie Thing i denne Henseende at vedtage Lovforslaget, som det er; men ligeoverfor de Betæneligheder ved nu at gjøre dette overmaade store Spring, som navnlig skinne frem i de indkomne Betænelinger, har jeg ikke i det oprindelige Lovforslag dristet mig til at foreslaa det, ligesom jeg heller ikke nu med nogen særdeles Dristighed vilde kunne gaa ind derpaa, hvis Thinget maatte forkaste Forslaget under Nr. 19.

Griffen: Maa jeg blot gjøre den Bemærkning lige over for den ærede Minister, at det at bortaffordere Jørser har hverken Flertallet eller den ærede Minister modsat sig. Det er en Byrde, som hidtil har ligget paa det kjørepligtige Hartkorn; men fra det Dødsblik, da Arbejdet gives i Entreprise, eller udføres ved leiede Folk, bliver Byrden lagt over paa alle Skatteydere. Naar Arbejdet udføres in natura, da hviler det lige saa vel paa det gjældbundne Hartkorn som paa det Hartkorn, hvis Besidder er rig. Den, der er rig, tager lige Byrde med de Andre; men naar Arbejdet udføres i Entreprise eller ved leiede Folk, saa kan Udgiften dertil fordeles efter Skatteevnen. Den ærede 3die Landsthingmand for 8de Kredes (Brind-Seidelin) har nylig fremhævet, at de Bæneligheder, som man mener ville frembyde sig ved at faae Veiene bortliciterede, Intet have at betyde. Jeg kan heller ikke se rettere. Vi maa nemlig forudsætte, at Sogneraadet, ogsaa naar det bortliciterer Veiene, hvert Aar vil lægge en Plan for deres Istandsættelse. Saa snart Planen er færdig, hvorved

jeg gaar ud fra, at Veiene ville blive delte saaledes, at omtrent Hver vil kunne faae sit Stykke at vedligeholde, saa veed Enhver, hvor Meget han har at paatage sig, og det vil da kunne indrettes saaledes, at Enhver kan tjene sin egen Skat. Ved denne Fremgangsmaade er der jo den Fordel, at den, der har Leilighed dertil, kan paatage sig Arbejdet, og at derimod den, der ikke har Leilighed dertil, kan blive fri derfor ved at lade Andre overtage det. Naar derimod Enhver absolut skal overtage sit Bestykke at vedligeholde, tror jeg, at Veiene vanskeligt ville blive satte i tilstrækkelig god Stand.

S. Pedersen: Hvor meget jeg end kan være enig med den sidste ærede Taler i, at man bør søge at fordele denne Byrde saa ligelig som mulig, og at dette Hensyn maa stilles i Forgrunden, saa vil jeg dog minde om, at der er et andet Hensyn, der lige saa fuldt kræver Overveelse, og som jeg ogsaa tror, at den høitærede Minister har fremhævet, og det er nemlig det, at overalt, hvor der skal ske nogen betydelig Forandring, der nytter det ikke, at Lovens Bestemmelser i og for sig ere hensigtsmæssige, naar de have den almindelige Opinion imod sig. Og jeg tror, at der ligger endnu et andet Moment i Forslaget under Nr. 19, og det er, at det ikke griber ind i Kommunens Selvstyrelsesret. Jeg skulde tro, at det er et Moment, der maa fastholdes, lige saa vist som man kan erkjende Rigtigheden af de Bemærkninger, vi hørte fra det ærede Medlems Standpunkt. Jeg skulde derfor, hvor meget man end maa erkjende Arbejdets Udførelse ved Licitation som principrigtig, meget beklage, om man vilde gaa saa rask tilværks med Indførelsen deraf og derved binde Sogneraadets Handlingsfrihed i mange Tilfælde, hvor det var særdeles ønskeligt at kunne lempe sig efter Forholdene, som de ere i de forskjellige Egne.

Griffen: Jeg frygter dog meget for, at naar de Formuende blive de Herkende i Sogneraadet, da vil det være meget længe, inden de ville give Beiarbejdet i Entreprise